

พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ

เรื่องชัย ทรัพย์นิรันดร์

ผมมีโอกาสได้เข้าร่วมฟังประชาพิจารณ์ร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการเลขาธิการการศึกษาแห่งชาติ ร่วมกับ บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) จัดขึ้น ณ ห้องประชุมของบริษัทมติชน เมื่อวันจันทร์ที่ 9 กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมา

การประชาพิจารณ์ร่าง พ.ร.บ.ดังกล่าวมีการนำร่าง พ.ร.บ. 2 ฉบับ คือ ฉบับของสภาการศึกษาแห่งชาติ เสนอโดย ดร.รุ่ง แก้วแดง เลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ กับฉบับของกรมการศึกษานอกโรงเรียน โดย นายวิชัย ตันศิริ ส.ส.กรุงเทพฯ พรรคประชาธิปัตย์ รองประธานคณะกรรมการการศึกษา สภาผู้แทนราษฎร

ร่าง พ.ร.บ.ทั้งสองฉบับมีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกันในหลายประเด็น

ผมเห็นจะไม่กล่าวถึงรายละเอียดของร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติทั้งสองฉบับหรือคำพิจารณาโดยท่านผู้เข้าร่วมการสัมมนา ไม่ว่าจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกการศึกษาจังหวัด อำเภอ หรือท่านผู้เกี่ยวข้องทั้งหลาย รวมไปถึงนักเรียนที่เข้าร่วมฟังด้วย

แต่ขอแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเอาไว้ ณ ที่นี้ เพื่อเป็นการประชาพิจารณ์อย่างหนึ่ง ซึ่งทราบมาว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ แม้ว่าท่านจะติดภารกิจมิได้มาร่วมในการปิดประชุมก็ตาม ท่านได้สนับสนุนให้ครูสภาจัดทำประชาพิจารณ์จากครูทั่วประเทศเพื่อนำมาพิจารณาให้เหมาะสมต่อไป

ประเด็นนี้ ผมเห็นว่าไม่ควรจะกระทำเพียงครูเท่านั้น เนื่องจากการศึกษาของชาติมิได้มีแต่เพียงคณะครูฝ่ายเดียว ยังมีผู้ปกครองทั้งหลาย

บรรดานักเรียน ตลอดจนนักการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษาอีกจำนวนมาก ผมเห็นว่าน่าจะประชาสัมพันธ์เปิดกว้างให้เขาเหล่านั้นมีโอกาสแสดงประชาพิจารณ์ร่วมด้วย

วิธีการประชาพิจารณ์วันนี้มิใช่เป็นเรื่องที่ย่งยาก เนื่องจากเราเคยทำประชาพิจารณ์ในเรื่องที่สำคัญสูงสุดมาแล้ว คือเรื่องรัฐธรรมนูญ ซึ่งเรื่องการศึกษาแห่งชาติผมคิดว่าจะมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

เพราะพื้นฐานการเจริญเติบโตไม่ว่าจะเป็นในด้านใดของประเทศชาติขึ้นอยู่กับมาตรฐานการศึกษาของประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กและเยาวชนของชาติ

ประเด็นที่นำมาไปพิจารณาในความคิดเห็นของผมคือประเด็นของการกระจายการศึกษาลงไปสู่ชุมชนหรือท้องถิ่นให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ โดยมีสถาบันทางการศึกษาแห่งชาติจะเรียกว่ากระทรวงศึกษาแห่งชาติหรือสภาการศึกษาแห่งชาติ(ทำหน้าที่กำกับนโยบายเช่นเดียวกับสภาความมั่นคงแห่งชาติ-ประมาณนั้น) ก็ตาม เป็นผู้ควบคุมกำกับนโยบายโดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน

นั้นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ซึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นผู้นำเสนอเอาไว้คือการประเมินการศึกษา ซึ่งผมเห็นว่าควรประเมินทั้ง 3 ส่วน คือส่วนของสถานศึกษา(ทั้งในและนอกโรงเรียน) ครู และนักเรียน (คือผลการเรียนว่าสามารถนำไปใช้ในชีวิประจำวันได้มากน้อยเพียงใด)

สำหรับการประเมินครู ผมเคยมีความเห็นไว้หลายครั้งว่า ควรจะมีการประเมินคุณภาพและคุณธรรมของครูเป็นประจำ เช่น 2 ปีต่อครั้ง เพื่อเราจะได้ครูที่เป็นครูแท้จริง และสามารถกำหนดค่าตอบแทนเพิ่มขึ้นได้อย่างเป็นธรรม

การประชุมสัมมนาเพื่อประชาพิจารณ์ร่าง พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติควรจะทำให้กว้างขวางอย่างยิ่ง

ส่วนผมจะนำเสนอความเห็นในโอกาสอันควรต่อไป